

ק"פ 27673/02/11 - הקובל:ב.ק. נגד הנאשם:אמג'ד עבאהרי

בית משפט השלום באשקלון

03 מרץ 2014

ק"פ 27673-02-11 ק. נ' עבאהרי

בפני השופטת דינה כהן,ס.נשיא
הקובל:
נגד
הנאשם:
1. אמג'ד עבאהרי
1. ב.ק.

הכרעת הדין.

בתאריך 10/2/14 הודעתי לנאשם כי זיכיתי אותו מהאישומים נגדו. להלן הנימוקים.

1. הקובל הגיש נגד הנאשם קובלנה פלילית בה הוא מואשם בביצוע עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, היזק בזדון והסגת גבול כדי לעבור עבירה.

על פי הקובלנה בתאריך 29/7/10 בסמוך לשעה 18:30 שהה המאשים בביתו ... ועסק בצביעה חיצונית של הבית. הנאשם הגיע יחד עם אדם נוסף דניס ירמיקוב לשער הכניסה לחצר הבית. מאחר ושער הכניסה לחצר של הבית היה נעול, טיפסו הנאשם והאחר מעל השער ונכנסו לחצר. הנאשם עקף את הבית והחל לצלם את הקובל ולשוחח איתו אודות שיק ביטחון שנמסר לקובל בשנת 2009 במסגרת הסכם שירות שנחתם בין הקובל לבין נטליה סומינסקי- בת זוגו של הנאשם. הקובל ביקש לפרוע את שיק הביטחון עקב נזק שגרם הנאשם לבית בתקופת השכירות. השיק בוטל ולכן חולל. הנאשם דרש מהקובל להחזיר לידיו את השיק האמור.

הקובל ניסה להימנע מעימות עם הנאשם, סגר את הבית וביקש לצאת מהחצר והציע כי העניין יתברר בבית המשפט. בעת שהקובל הגיע אל שער הכניסה לחצר של הבית, הנאשם תקף אותו שלא כדין בכך שתפס בחולצתו, קרע אותה במזיד ושלא כדין, דחפו לעבר העצים שבחצר הבית על יד השער, תפס אותו בגרונו וחנק אותו.

רק לאחר שדניס ירמיקוב אחז בנאשם והרחיקו מהקובל, הרפה הנאשם מהקובל ועזב את המקום.

2. מטעם הקובל העידו הקובל, דניס ירמיקוב והשוטר קרול צ'יבוטרו שגבה את הודעות הקובל, הנאשם ודניס. הנאשם העיד לעצמו. יאמר כי הנאשם ייצג את עצמו במשך כל ההליך.

3. בתשובתו לאישום הנאשם אישר כי הגיע בזמן ובמקום לבית, טען כי השער של החצר היה פתוח ובנוסף היה בידו מפתח כך שאין סיבה שיטפס מעל לגדר על מנת להיכנס. הנאשם אישר כי היו חילופי דברים בינו ובין הקובל אך הכחיש כי תקף את הקובל וטען כי חולצתו היתה קרועה כבר מהרגע שפגש אותו.

עובדות שאינן שנויות במחלוקת

4. בהתאם לעדויות שנשמעו בפני, לרבות סרטון שצילם הנאשם מיום האירוע בו צפיתי (ת/5), ניתן לקבוע מספר עובדות שאינן שנויות במחלוקת:

· בין הקובל לזוגתו של הנאשם נחתם הסכם שכירות ביחס לבית .... הנאשם התגורר בבית מתוקף הסכם השכירות.

· כחלק מהסכם השכירות הועבר לקובל שיק בטחון.

· עם סיום חוזה השכירות היתה קיימת בין הצדדים מחלוקת כלשהי, כנראה בעניין נזקים שהקובל סבר כי נגרמו לבית בתקופת השכירות, נזקים שהוכחו ע"י הנאשם.

· הנאשם סיים את תקופת השכירות ויצא מהבית. מפתחות הבית נותרו אצלו. הקובל החזיק בשיק הבטחון ואף ביקש לממשו.

· בתאריך 29/7/10 בסמוך לשעה 18:30 הנאשם הגיע לבית, יחד עם דניס ירמקוב, הבחין בקובל ונכנס לחצר הבית. הקובל עמד על סולם ועסק בצביעת חלק מהגג.

· המכנס של הקובל בצד שמאל שלו היה קרוע מלכתחילה (ת/6).

· חולצתו של הקובל, באזור גבו, הייתה קרועה מלכתחילה באופן מסויים הנצפה בסרטון (ת/5).

· במועד האמור בין הקובל לנאשם החל דין ודברים בנוגע לשיק הבטחון שטרם הוחזר לנאשם.

· הקובל סרב להחזיר את שיק הבטחון ואמר לנאשם שהדברים יתבררו בבית המשפט.

· הקובל ירד מהסולם והתקדם לכיוון שער חצר הבית. הנאשם הלך אחריו אף הוא.

· הקובל והנאשם נעמדו ליד שער היציאה מהבית (בחלק הפנימי) המשיכו בדין ודברים קצר נוסף ובסופו אמר הקובל לנאשם שיעזוב ויסגור את השער.

· (בשלב זה טוען הקובל כי הותקף באופן אליו נדרש בהמשך).

· לאחר מכן הקובל יצא מביתו, נכנס לרכבו ונסע לתחנת המשטרה שם הגיש תלונה על תקיפה.

· בתחנת המשטרה צולמו תמונות של חולצתו הקרועה וכן של אודם באזור הצוואר (ת-3-א-ד).

השאלה שמחלוקת

כאמור המחלוקת בין הצדדים מתייחסת לפרק הזמן הקצר למן הרגע שבו הצדדים נעמדו בפתח שער היציאה מהחצר, סיימו את הדין והדברים ביניהם והנאשם התבקש לעזוב ולסגור את השער. האם מנקודה זו ואילך הנאשם תקף את הקובל כמפורט באישום?

הסגת גבול כדי לעבור עבירה

5. בפתח הדברים מתייחס לעבירה זו. סעיף 447(א) לחוק העונשין התשל"ז-1977 קובע:

(א) העושה אחת מאלה כדי להפחיד מחזיק בנכס, להעליבו, להקניטו או לעבור עבירה, דינו - מאסר שנתיים:

(1) נכנס לנכס או על פניו;

(2) לאחר שנכנס כדין לנכס נשאר שם שלא כדין.

6. הקובל טען ששער הכניסה לחצר הבית היה נעול. הנאשם טען שהשער היה סגור אך לא נעול: "נכון שזה לא בית שלי, קראתי לו והוא ענה לי ולא היה מבט שאני לא רצוי פה" (עמ' 22 לפרוטוקול מיום 30/9/13, ש' 29-30). העד דניס ירמיקוב לא זכר האם השער היה נעול או לא "אני לא יודע, לא זוכר. איך הוא נכנס, כנראה פתח דלת ונכנס. אני לא יודע אם היה סגור או לא סגור" (עמ' 42 לפרוטוקול מיום 9/7/13, ש' 16-18).

7. לטעמי, גם אם לא ניתן לקבוע ממצא עובדתי פוזיטיבי האם השער היה נעול אם לא, ניתן לקבוע שיסודות העבירה לא מתקיימים. לא הוכח במידה הנדרשת מקובל מעל לכל ספק סביר כי הנאשם נכנס לביתו של הקובל על מנת להפחידו, להעליבו, להקניטו או לעבור עבירה. הנאשם הגיע לבית על מנת לתעד שינויים שהקובל מבצע, על מנת שלא יטען בשלב מאוחר יותר שהוא זה שביצע את השינויים, ואף צילם את הדברים.

מהסרטון שצולם (ת/5) בו צפיתי ניתן להתרשם שהקובל לא הופתע לראות את הנאשם מגיע לבית בו התגורר במהלך השנה האחרונה. בין הקובל לנאשם התקיים דין ודברים על עניין רלוונטי למחלוקת האזרחית הקיימת ביניהם. במשך כל השיחה הנאשם לא אמר לקובל שהוא אינו רצוי, שעליו לעזוב מיד את השטח ושאינו מעוניין לשוחח איתו, הגם שהתנהגותו מתיישבת עם האפשרות כי הנאשם אינו אורח רצוי בחצר ביתו.

עם זאת, לא התרשמתי שהנאשם נכנס לבית מתוך מטרה להפחיד, להעליב או להקניט את הקובל או לעבור עבירה. ההסבר שהנאשם נתן לסיבת הגיעו לבית הגיוני וסביר. הוא ביקש לתעד את השינויים שנעשו בפועל בבית על ידי הקובל, על מנת שתהיינה בידיו הוכחות שהשינויים לא בוצעו על ידו. גם אם השיחה לא היתה תרבותית וקולנית מעט, עדיין מדובר בגדר הסביר נוכח המחלוקת לעניין השכירות והדבר לא גבל בהפחדה או הקנטה, כך התרשמתי.

יתר על כן, נראה כי גם הקובל עצמו לא עמד והתקשקש על ביצוע העבירה כלפיו. בחקירתו הנגדית אמר: "לא אמרתי בכלל על הסגת גבול אותי זה לא מעניין אותי אני מדבר על התהליך של דו שיח והארוע שקרה ליד שער

הכניסה" (עמ' 13 לפרוטוקול מיום 2/7/12, ש' 10-11).

לאור האמור לעיל, הנני מזכה את הנאשם מעבירה של הסגת גבול כדי לעבור עבירה, עבירה לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין.

תקיפה הגורמת חבלה של ממש והיזק בזדון

8. לעניין המרכזי השנוי במחלוקת התייחס הקובל בעדותו הראשית כך:

"אחרי שאמרתי לו תסגור הפה כי נמאס לי שבלי סוף הוא עושה לחץ, הוא תפס אותי מהחולצה, דחף אותי בעצים ואח"כ תפס אותי בגרון, לחץ אותי חנק אותי שלא הייתי יכול לנשום, הייתי כמו חצי מת. חצי ללא הכרה. שמעתי את הצעקות ראיתי חצי.....היה לי קשה והבן אדם שהיה עם אמג'ד תפס אותו ומשך ממני. אני מוסיף שהיו צעקות של שכנה והבן אדם שהיה אתו, מי שצריך להיות עד שלו, דניס זו הסיבה שאמרתי שאני הולך למשטרה. פתחתי השער, שכנה שאלה אותי למה אני לא מחזיר את השיק כי הוא יכול להרוג אותך. אני לא הייתי מתכוון לדבר איתך, היא התחילה ואמרתי שתהיה עדה על מה שראית, נסעתי לתחנת המשטרה, ספרתי לשוטר מה קרה. אחרי שעה הגיע אמג'ד ובסוף חקירתי ציין השוטר שאצביע עליו באצבע על אמג'ד. אין תום לב במה שאמר אמג'ד. הוא אמר שיש לו עדה, השכנה אבל לא מנסה להביא אותה, ולא עשה מאמץ העד השני שהיה איתו ומבחינתו יכול להודיע שלא קרה כלום. זה לא נקי ולא אמת."

(עמ' 11 לפרוטוקול מיום 2/7/12, ש' 13-23).

ובהמשך כשנישאל איך בדיוק הנאשם תפס אותו העיד:

"מדגיש יד אחת באיזור העניבה של עו"ד וונישטיין הנעמד מולי ויד שניה בגרון ואז נקרעה החולצה הוא משך בחולצה באזור הצוואר בכח וגם בגרון הוא צעיר וחזק ממני הוא דחף אותי לעצים ומטר וחצי לפני השער דחף אותי אל תוך העצים. אני צילמתי התמונות. החולצה נקרעה. אני שוב מדגים. הייתי בעצים לא הייתי יכול לנשום והיד שלו לחצה לי על הגרון." (עמ' 12 לפרוטוקול מיום 2/7/12, ש' 1-5).

הקובל טען שסרט הוידאו שתיעד את האירוע נערך כך שהקטע שצולם לאחר שהקובל ביקש מהנאשם לעזוב את הבית- נמחק.

9. הנאשם הכחיש כאמור כי תקף את הקובל וטען כי סרט הוידאו שצילם תיעד את המפגש שהיה ביניהם, במלואו. טען כי חולצתו של הקובל היתה קרועה למן הרגע שפגש בו: "לא תקפתי בן אדם. לא תקפתי אותו. אני גם לא מסוגל לתקוף אותו ולא הייתי מתכוון לתקוף אותו ולא הייתי חושב לרגע שאני צריך להגיע לבן אדם הזה עם משהו, עם נגיעות או עם איזה עניין" (עמ' 15 לפרוטוקול מיום 23/1/14, ש' 12-14).

כשנשאל אודות השפשופים שצולמו על גופו של הנאשם בסמוך לאחר המפגש ביניהם טען כי אדם יכול לעשות לעצמו שפשופים ולהעליל על אדם אחר, בקלות יחסית (עמ' 6 לפרוטוקול מיום 23/1/14, ש' 20-17).

דין והכרעה

10. לאחר שבחנתי את שתי הגרסאות, של הקובל מחד, ושל הנאשם מאידך, ולאחר שנתתי דעתי לראיות שהוצגו בפני הגעתי למסקנה כי אמנם גרסתו של הקובל מסתברת יותר מגרסתו של הנאשם אך עדיין לא הוכחה אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר, כנדרש בהליך קובלנה פלילית ואנמק.

11. אין מחלוקת כאמור שהקובל נסע בסמוך לאחר המפגש עם הנאשם לתחנת המשטרה, והגיש תלונה על כך שהנאשם תקף אותו. הקובל צולם בתחנת המשטרה עם אדמומיות בצווארו ועם חולצתו קרועה באופן משמעותי ושונה משהייתה בתחילת המפגש שצולם ותועד (ת/3). הטענה של הנאשם לפיה הקובל יכול היה לקרוע את החולצה במהלך הנסיעה למשטרה ואף יכול היה לגרום לעצמו את השפשופים אינה סבירה, כך שמבחינה נסיבתית הראיות מצביעות על כך שסביר יותר שגרסתו של הנאשם נכונה.

12. אלא, שבמשפט פלילי עסקינן ועדיין צריך שאשמתו של הנאשם תוכח מעל לכל ספק סביר. לא מדובר ברמה של "וודאות מוחלטת" ודי אם תוכח האשמה במידה המגיעה לכלל אפשרות "הקרובה עד מאוד" לאמת או לוודאות.

13. בין היתר, נקבע כי "הספק הוא פונקציה של הערכת מכלול הראיות ושל בחינה, אם הוכיחה התביעה את האשמה מעבר לספק סביר... יש ובית המשפט אינו מוכן להסיק מסקנה חד-משמעית... מהנסיבות שהוכחו בפניו ואז עליו לזכות את הנאשם מחמת הספק; ויש שהנסיבות יוצרות לדעתו תמונה שלמה כל כך, עד שבהיעדר הסבר משכנע מצד הנאשם, מן הנמנע להגיע למסקנה אחרת זולת זו שאשמת הנאשם הוכחה" (ע"פ 409/89, רוימי, פד"י מ"ד (3) 469)

14. מבחן קיומו של "ספק סביר", הינו איפוא, מבחן ניסיון החיים והשכל הישר, אם כי ברור ש"ספק" לבדו איננו מספיק והוא צריך להיות גם "סביר", דהיינו - ספק שיש לו אחיזה בחומר הראיות (יעקב קדמי, על הראיות, חלק רביעי, בעמ' 1675). לאחר שנבחנו הראיות והעדויות בכללותן, הגעתי למסקנה כי קיים ספק סביר.

15. ראשית, לאירוע הנטען היה עד ראיה ישיר- דניס ירמיקוב, שגם הנאשם עצמו אישר כי היה עד לאירוע ואף הוא זה שהפריד ביניהם. אמנם מדובר בקרוב של הנאשם ומכרו וניכר היה שהעיד באי נוחות כך שיש לבחון את עדותו בזירות המתבקשת. דניס הכחיש כי הנאשם תקף את הקובל (עמ' 43 לפרוטוקול מיום 9/7/13, ש' 28-31). הסנגור עימת את דניס עם הודעתו במשטרה שם מסר לחוקר כי לפני שנכנסו למשטרה הנאשם ביקש ממנו להגיד "שזה לא היה". הסנגור שאל את דניס למה התכוון, תוך שמכוון לכך שהאירוע שלא היה הוא אירוע התקיפה. דניס הסביר זאת כך:

"יכול להיות שהתכוונתי שלא היה, אם הוא, אם הלכנו אחריו והוא הולך למשטרה, הוא לא סתם הולך למשטרה, כנראה הוא רוצה לעשות לו עוד בעיות, עוד בעיות, כמו שהוא עשה לו בעיות עם הצ'קים, על כל זה, כנראה הוא הולך לעשות לו עוד בעיות, אז כנראה אמרתי שלא היה, לא יודע מה לא היה, כי לא היה כלום" (עמ' 30 לפרוטוקול מיום 9/7/13, ש' 16-20).

הטיעון של דניס אמנם אינו חף מסימני שאלה אולם אפשרי. יש לזכור שהנאשם וגם דניס אינם דוברים עברית כשפת אם, ומתנסחים באופן שונה מעט מאדם שדובר שפת אם, כפי שציין זאת הנאשם בעניין אחר (עמ' 22 לפרוטוקול מיום 30/9/13, ש' 21-22).

16. נוסף לכך, הקובל לא ציין בעדותו כי חולצתו הייתה קרועה עוד לפני שפגש בנאשם. אמנם הקרע בחולצה היה עמוק הרבה יותר כשצולם במשטרה אך היה מקום מצד הקובל לציין את מצב בגדיו לאשורו. יאמר כי גם מכנסיו של הנאשם היו קרועים. הטענה כי החולצה היתה פרומה אך לא קרועה, מלמדת על מגמתיות.

שקלתי טענת הסנגור המלומד כי הסרטון שהנאשם עצמו צילם מלמד כי הארוע המצולם נגדע בדיוק ברגע התקיפה שאינה נראית מטבע הדברים בסרטון כנסיבה המחזקת ותומכת בגרסת הקובל ואכן יש טעם בטענה זו, אך עדיין כל הראיות בהצטברן אין בכוחם כי לבסס הרשעה בפלילים.

17. זאת ועוד, מהסרטון שצילם הנאשם ניתן לראות שהקובל אמר לנאשם "להתראות" כשהוא עומד ליד שער היציאה מהחצר והנאשם לפניו, קרוב עוד יותר לשער היציאה. הנאשם השיב אף הוא "להתראות" ונראה כמי שמתחיל לצאת מהשער וכאן למעשה נגמר הסרטון. על מנת שהנאשם יתקוף את הקובל כמתואר, הוא היה צריך להתקרב חזרה לקובל. הדבר כמובן אפשרי אך מוסיף נופך נוסף לספקות.

18. לסיכום, לא אוכל להעדיף גרסתו של הקובל על פני גרסת הנאשם עד כדי היכולת לקבוע ממצא עובדתי שמעל לספק סביר הגם שגרסת הקובל סבירה יותר מגרסת הנאשם עדיין אין די בכך לצורך הרשעת הנאשם במעשי העבירות בפלילים. עדותו של דניס שהיה נוכח באירוע והכחיש את התקיפה, העובדה שחולצתו של הנאשם הייתה קרועה בחלקה עוד בתחילת האירוע ושלא הוזכרה בעדותו הראשית של הקובל, הסכסוך הכספי הקיים בין הצדדים והסרטון שתיעד את האירוע כולם יחד מצטרפים לכדי מצבור נקודות שכולן יחד מהוות ספק סביר, ממנו זכאי הנאשם ליהנות.

19. לכן, הנני מזכה את הנאשם מחמת הספק מעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין ומעבירה של היזק בzdון- עבירה לפי סעיף 452 לחוק.

המזכירות תודיע לצדדים.

ניתנה היום, א' אדר ב תשע"ד, 03 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.